

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 3. jula 2017. godine
Br. ref.: RK 1099/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI54/16

Podnosilac

Ramadan Demirović

Ocena ustavnosti presude GSK-KPA-A-002/ 14 Žalbenog veće Vrhovnog suda Kosovske agencije za imovinu od 14. oktobra 2015. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ramadan Demirović iz Dragaša, sa prebivalištem u Beogradu, Republika Srbija (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu GSK-KPA-A-002/14 Žalbenog veća Vrhovnog suda Kosovske agencije za imovinu (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 14. oktobra 2015. godine, koja mu je uručena 14. decembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Žalbenog veća kojom su, navodno, podnosiocu povređena prava i slobode garantovane članom 24. (Jednakost pred zakonom) članom 31. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje), članom 46. (Zaštita imovine) Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje), članom 8. (Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) i članom 14. (Zabrana diskriminacije) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29. Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. marta 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom Sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 13. aprila 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Ivan Čukalović .
7. Dana 22. aprila 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva je prosledio Žalbenom veću.
8. Dana 09. juna 2016. godine, Sud je podnosiocu poslao pismo u kome je tražio da dostavi dopunu dokumentacije, kao i povratnicu kada mu je osporena presuda uručena.
9. Dana 17. juna 2016. godine, podnosilac je poslao dopunu, kao i povratnicu o uručanju presude.
10. Dana 31. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

11. Podnosilac je sve do 1999. godine živio u stanu koji se nalazi u Prištini, sa adresom, Dardanija SU-9/1 L2, sprat VII , stan broj 30.

12. Podnosilac je 1999. godine napustio Prištinu i pomenuti stan su se uselila lica B.D. i L.D.
13. Nepoznatog dana, podnosilac je podneo zahtev za ponovni posed svoje imovine Direkcija za stambena i imovinska pitanja (u daljem tekstu: DSIP). Ovaj zahtev je registrovan pod brojem DS302305.
14. Takođe, drugog nepoznatog dana i lica B.D. i L.D. su podnela zahtev DSPI-u koji je registrovan pod brojem DS000369, u kome su tražila restituciju imovinskih prava nad predmetnom imovinom. Ovaj zahtev je zasnovan na ugovoru o udruženim resursima br. 01-982 od 12. maja 1986. godine.
15. Dana 18. juna 2004. godine, Komisija za stambene i imovinske zahteve (u daljem tekstu: KSIZ) je donela odluku [HPCC/D/137/2004/A&C] kojom je zahtev br. DS000369 podnosioca B.D i L D. odobrila i priznala im prava kao klijentima "A" kategorije, jer su stekli pravo na imovinu pre 1989. godine i stoga, oni su stekli pravo na povraćaj predmetne nepokretnosti.
16. KSIZ je zahtev podnosioca DS302305 registrovala kao zahtev "C" kategorije i istom odlukom zahtev odbila kao neosnovan.
17. Podnosilac je u roku uložio žalbu drugostepenom veću KSIZ-a na odluku [HPCC/D/ 137/2004/A&C], tražeći da se preispita prvostepena odluka.
18. Dana 11. decembra 2006. godine, drugostepeno veće KSIZ-a je donelo grupnu odluku [HPCC/REC/86/2006], u kojoj je zahtev podnosioca za preispitivanje prvostepene odluke KSIZ-a odbilo kao neosnovan.
19. Dana 16. oktobra 2006. godine, UNMIK Uredba br. 2006/50 je stupila na snagu. Ova Uredba je osnovala Kosovsku agenciju za imovinu (KAI) kao pravni naslednik DSIP-a.
20. Dana 17. oktobra 2007. godine, koristeći zakonsku mogućnost koju mu je dala nova UNMIK Uredba [2006/50], podnosilac je podneo imovinski zahtev KAI-u radi priznanja svojinskih prava nad predmetnom imovinom.
21. Dana 18. aprila 2013. godine, odlukom [KPCC/D/R/199/2013], Komisija za imovinske zahteve Kosova je (u daljem tekstu KIZK) odbacila imovinski zahtev podnosioca kao predmet *res judicata* odluke. KIZK je obrazložila,

"U skladu sa članom 11.4 UNMIK uredbe 2006/50, kao i usvojenim zakonom br. 03/L-079 Komisija će odbaciti zahtev u celosti ako je zahtev prethodno razmatran; po njemu doneta odluka putem konačne administrativne ili sudske odluke, shodno tome ovaj zahtev se odbacuje".

22. Dana 23. januara 2014. godine, podnosilac je podneo žalbu Žalbenom veću KAI (u daljem tekstu: Žalbeno veće) na odluku [KPCC/D/R/199/2013] KIZK-a, tvrdeći: "da se ne radi o *res judicati*, i to iz razloga što su u pitanju dva različita zahteva, jedan o kome je već odlučeno 2006 godine a, ticao se zahteva za ponovni posed imovine, i drugi zahtev koji je on podneo 2007 godine, tiče se potvrđivanja svojinskih prava. "

23. Dana 14. oktobra 2015. godine, Žalbeno veće je donelo presudu [GSK-KPA-A-002/ 14], kojom je žalbu podnosioca odbilo uz obrazloženje:

“Podnosilac zahteva navodi da je pitanje predmeta sada drugacije prirode od pitanja predmeta koje je odlučeno u prethodnom postupku. On tvrdi da je KIZK trebala da odluči po njegovom imovinskom zahtevu povodom prava korišćenja dok je sada u pitanje njegovo svojinsko pravo. Sud nalazi da je ovaj navod pogrešan. HPCC je odlučila povodom dva zahteva: imovinski zahtev tuženika “A” kategorije povodom restitucije njegovog imovinskog prava nad imovinom u zahtevu i imovinski zahtev “C” kategorije žaliooca povodom ponovnog poseda imovinskog prava (svojine), zakonskog poseda ili prava korišćenja ili stanarskog prava nad imovinom u zahtevu.

Prema tome, pitanje između tuženika i žaliooca ko je vlasnik imovine -ko ima svojinu- nad imovinom u zahtevu je već rešeno od strane HPCC. Dakle odluka KPCC je res judicati po pitanje imovinskog prava imovine u zahtevu između žaliooca i tuženika. Prema tome, već odbijeno imovinsko pravo ne može biti predmet ponovnog razmatranja u trenutnom postupku.”

Navodi podnosioca

24. Podnosilac zahteva navodi: *“Postupanjem Žalbenog veća Vrhovnog suda i ranijim odlukama HPCC i KPCC povređena su moja prava garantovana Ustavom Kosova i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i sloboda. Predmetni stan je bio moj dom u kojem sa živeo sa članovima svoje porodice i sada mi je moje pravo na dom oduzeto a stan je dat drugom licu”*
25. Podnosilac u zahtevu, dalje, navodi: *“Pošto sam pripadnik nacionalne manjine na Kosovu, jasno se da zaključiti da se predstavnici većinskog naroda ne suočavaju sa sličnim problemima sa kojima se ja suočavam i da je očigledno da ne postoji jednakost pred zakonom i da se prema meni po tom osnovu vrši diskriminacija“.*
26. Podnosilac traži od Suda da, na osnovu utvrđenih povreda prava garantovanih Ustavom i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, naloži organima vlasti na Kosovu da u najkraćem roku otklone navodne povrede Ustava.

Prihvatljivost zahteva

27. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.
28. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. 7 Ustava, koji propisuje:

“[...]”

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

29. Sud se poziva i na član 48 Zakona, koji propisuje:

”Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

30. U vezi sa gore navedenim, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo zahtev kao pojedinac i u svojstvu ovlašćene strane, da je ukazao na moguće ustavne povrede, zahtev je podnet u skladu sa rokovima utvrđenim članom 49. Zakona i nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava.

31. Pored toga, Sud se poziva na pravila 36 (1) (d) i 36 (2) (b) i (3) g) Poslovnika, koja propisuju:

”(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava”

(3) Zahtev nije dopustiv za razmatranje u svakom od sledećih slučajeva:

[...]

g) kada zahtev nije retione temporis u skladu sa Ustavom“.

32. U ovom slučaju, Sud je uvidom u spise predmeta i navode podnosioca utvrdio da je podnosilac imao dva postupka pred redovnim sudovima i da su oba postupka odlučena pravosnažnim odlukama.

33. Sud primećuje da, u suštini, podnosilac zahteva pokreće ustavne navode u oba postupaka. On tvrdi da su *”odluke Žalbenog veća Vrhovnog suda a ranije i odluke HPCC i KPCC ”* uticale na njegova prava garantovana Ustavom i Evropskom konvencijom.

34. Sud primećuje da je prvi postupak podnosilac inicirao zahtevom DS302305 koji je podneo DSIP-u, u kome je tražio da mu se omogući ponovni posed predmetne imovine.

35. Takođe, Sud primećuje da je prvi postupak okončan 11. decembra 2006. godine pravosnažnom odlukom [HPCC/REC/86/2006] drugostepenog veća KSIZ -a u kome je rešena predmetna stvar ovog zahteva.

36. Shodno tome, Sud zaključuje da su postupci i odluke vezano za prvi postupak podnosioca vođeni pod drugačijim okolnostima i u vreme kada Sud nije imao vremensku nadležnost, i kao takve nisu *ratione temporis* u skladu sa Ustavom, koji je stupio na snagu 15. juna 2008. godine (vidi, na primer slučaj: br. KI47/14, podnosilac zahteva: *Mustaf Zejnullahu*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. avgusta 2014. godine, stav 25).
37. Stoga, na osnovu pravila 36 (3) g) Poslovnika, zahtev u vezi sa prvom grupom postupka treba biti odbačen, jer nije *retione temporis* sa Ustavom.
38. Što se tiče drugog postupka, Sud primećuje da se on odnosi na zahtev koji je podnosilac podneo 17. oktobra 2007. godine KAI-u, u kome je tražio priznanja svojinskih prava nad predmetnom imovinom. KIZK je odlučila u prvom stepenu o ovom zahtevu 18. aprila 2013. godine, a Žalbeno veće je odlučilo u prvom stepenu o ovom zahtevu 14. oktobra 2015. godine.
39. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac smatra da su mu tokom odlučivanja po njegovom drugom zahtevu, redovni sudovi prekršili garantovana prava i slobode iz člana 24. (Jednakost pred zakonom), člana 31. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje), člana 46. (Zaštita imovine) Ustava i člana 6. (Pravo na pravično suđenje), člana 8. (Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) člana 1. Protokola 1 (Zaštita imovine) i člana 14. (Zabrana diskriminacije) EKLJP.

i) Navodi o povredi člana 31. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) Ustava i člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP

40. Što se tiče navoda podnosioca vezano za povredu člana 31. u vezi sa članom 6 EKLJP, Sud pre svega napominje da se pravičnost jednog postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi presudu: ESLJP *Barbera, Messeque u Jabardo v. Španije*, od 6. decembra 1988 godine, aplikacija br. 10590/83, stav 68). Shodno tome, u utvrđivanju osnovanosti navoda podnosioca, Sud će se pridržavati ovog principa.
41. S tim u vezi, Sud je primetio da podnosilac smatra da je njemu prekršeno pravo garantovano članom 31. Ustava, jer nije uspeo da u parničnom postupku pred KIZK-om, a kasnije ni u žalbenom postupku pred Žalbenim većem, dobije zahtev za ostvarivanje svojinskih prava, jer su sudovi više cenili i dali na značaj tvrdnjama i navodima tužene.
42. Sud ponavlja da je potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja u punoj nadležnosti redovnih sudova i da je uloga Ustavnog suda samo da obezbedi poštovanje prava garantovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima i stoga, ne može da deluje kao sud "četvrtе instance" (vidi: ESLJP, slučaj *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, od 16. septembra 1996. godine, paragraf 65; vidi takođe: *mutatis mutandis* Ustavni sud: slučaj KI86/11, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, od 5. aprila 2012. godine).
43. Sud pre svega ukazuje da je svrha člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP, *inter alia*, da sudovima dodeljuju dužnosti da sprovedu propisanu proveru podnesaka,

argumenata i dokaza koje mu dostave stranke u postupku, bez prejudiciranja njihove procene i relevantnosti u pogledu sudske odluke (vidi presudu: ESLjP *Kraska v. Švajcarske*, od 19. aprila 1993. godine, aplikacija br. 13942/88).

44. Takođe, član 6.1 EKLjP zahteva da se uspostavi pravična ravnoteža između strana u postupku, tj. da postoji jednakost između stranaka u postupku (vidi presudu: ESLjP *De Haes u Gijssels protiv Belgije* od 24. februara 1997. godine, aplikacija br. 19983/92).
45. Shodno tome, Sud primećuje da su redovni sudovi uzeli u obzir sve navode obe stanke u postupku i podnosioca kao tužioca i tužene, prilikom utvrđivanja prava svojine nad predmetnom nepokretnošću, i postavili ih u ravnopravan položaj, omogućivši im da iznesu svoje argumente i dokaze.
46. Sud, dalje, primećuje da se Žalbena veće posebno bavilo navodima podnosioca da je predmetno pitanje u ovom drugom zahtevu drugačije prirode od pitanja predmeta koje je odlučeno u prvom postupku, te shodno tome slučaj nije *res judicata*.
47. S tim u vezi, Sud primećuje da je Žalbena veće uzelo u obzir osnove žalbe podnosioca koji su rešavali pitanje *res judicata* odluke i Žalbena veće je zaključilo da je tužena strana određena kao tužilac „A“ kategorije, jer je imao pravo svojine nad predmetnom imovinom. Što se tiče zahteva podnosioca, Žalbena veće je utvrdilo da je on bio tužilac „C“ kategorije, jer on u stvari nije nikada ni imao prava nad predmetnom imovinom.
48. Shodno tome, Sud primećuje da je Žalbena veće uzelo u ispitivanje sve navode koje je podnosilac pokrenuo tokom redovnog postupka, pri čemu je i dao jasne zaključke o tome zbog čega su ti navodi bili neosnovani.
49. Shodno tome, Sud smatra da su navodi podnosioca vezano za povredu člana 31. Ustava i člana 6. EKLjP neosnovani.

ii) Navodi o povredi člana 8 (Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) EKLjP

50. Što se tiče navoda podnosioca povodom povrede člana 8. EKLjP vezano za „*pravo na dom*“, Sud navodi da shodno praksi ESLjP pojam „doma“ ima autonomno značenje i pretpostavlja, u principu, da je lice razvilo domicilan odnos prema tom mestu življenja. Tek kod takvog utvrđenog stanja određeni stan se može smatrati domom a dotično lice može da uživa zaštitu prava pristupa i stanovanja (vidi presudu: ESLjP *Wiggins protiv Velike Britanije*, aplikacija br. 7456/76, br. 40. 1978 godina).
51. Sud navodi da član 8. EKLjP štiti pravo pojedinca na poštovanje njegovog doma i predviđa nemešanje vlasti u ovo pravo, sem u slučajevima koji su definisani u stavu 2 ovog člana.
52. Međutim, Sud primećuje da u konkretnom slučaju podnosilac ne navodi nikakva mešanja u njegov dom od strane vlasti, već smatra da jedino on ima pravo pristupa nad predmetnom imovinom za koju smatra da je vlasnik. Prema

odlukama redovnih sudova, podnosilac zahteva nikad nije imao pravo svojine nad stanom. Dakle, predmet njegove žalbe je pravo sticanja svojine nad stanom, a ne mešanje u već stečeno pravo podnosioca.

53. S tim u vezi, Sud smatra da su navodi podnosioca o povredi člana 8. EKLJP neosnovani.

iii) Navodi o povredi člana 46. (Zaštita imovine) i člana 1. Protokola 1 (Zaštita imovine) EKLJP

54. Podnosilac smatra da su mu sudovi, takođe, povredili prava garantovana članom 46. Ustava i članom 1 Protokola 1 EKLJP.

55. S tim u vezi, Sud napominje da pravo za koje podnosilac tvrdi da ga je stekao, bi se moglo smatrati pravom na imovinu ukoliko za to postoji pravni osnov, odnosno, ukoliko je predmetni stan stekao shodno zakonskim propisima putem nasleđivanja ili legalnom pravnom radnjom.

56. Međutim, Sud je zapazio da su sudovi u svojim odlukama ustanovili da podnosilac nije mogao da bude nosilac svojinskih prava nad predmetnom imovinom, jer je svojinsko pravo imala druga osoba pre nego što je podnosilac okupirao stan. Na taj način, podnosilac zahteva nije mogao steći to vlasništvo u skladu sa zakonima na snazi u periodu njegovog posedovanja.

57. Shodno tome, Sud primećuje da podnosilac nije stekao imovinu u smislu člana 1 protokola 1 EKLJP, jer pravo na imovinu ne postoji do trenutka do kada lice nema konstatovano pravo nad određenom imovinom koja je u pitanju. Drugim rečima, pravo na imovinu ne podrazumeva i pravo na sticanje imovine (vidi presudu ESLJP *Marckx protiv Belgije*, presuda od 13. juna 1979. godine aplikacija br. 6833/74).

iv) Navodi o povredi člana 24. (Jednakost pred zakonom) Ustava i člana 14. (Zabrana diskriminacije) EKLJP

58. Podnosilac smatra da, pošto je pripadnik manjinske zajednice na Kosovu, prema njemu se tokom celog postupka vršila diskriminacija, a što je u suprotnosti sa članom 24. Ustava i članom 14. EKLJP.

59. S tim u vezi, Sud podseća na to da diskriminacija postoji ako je pojedinac drugačije tretiran od drugih u sličnim pozicijama ili situacijama, i ako ta razlika u tretmanu nema objektivno ili razumno opravdanje. Da bi bio opravdan, tretman mora težiti zakonitom cilju i mora postojati razuman odnos proporcionalnosti između korišćenih sredstava i cilja koji se treba ostvariti (vidi presudu ESLJP, *Marckx protiv Belgije*, od 13. juna 1979. godine, aplikacija br. 6833/74).

60. Zbog toga je potrebno u svakom konkretnom slučaju ustanoviti da li se prema podnosiocu postupalo drugačije nego prema drugima u istim ili sličnim situacijama. Svako različito postupanje će se smatrati diskriminatornim ako nema razumno i objektivno opravdanje, tj. ako ne stremi legitimnom cilju i ako nema razumnog odnosa između sredstava korišćenih ka tom cilju.

61. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da, osim svojih paušalnih navoda o kršenju navedenog prava, podnosilac nije ponudio bilo kakav argument koji bi upućivao na to da je on od strane sudova u predmetnom postupku na bilo koji način bio diskriminisan.
62. Stoga, Sud smatra da su navodi podnosioca o kršenju zabrane diskriminacije iz člana 24. Ustava i člana 14. EKLJP u vezi s pravom na pravično suđenje neosnovani.
63. Na osnovu svega navedenog, Sud ovaj zahtev podnosioca vidi kao izraz nezadovoljstva činjenicom da je njegov zahtev kojim je tražio ostvarivanje svojih svojinskih prava odbijen kao neosnovan u svim instancama, što u konkretnom slučaju nije direktno a ni indirektno rezultat nedostatka pravičnog suđenja.
64. Zbog toga, Sud smatra da podnosilac ne nudi činjenice i dokaze koji bi mogli opravdati i ostale navode o povredi prava na koje se poziva, zbog čega nema ni elemenata koji *prima facie* ukazuju da bi bilo potrebno meritorno ispitivanje.
65. S tim u vezi, Sud navodi da je zahtev očigledno neosnovan ukoliko mu manjkaju *prima facie* dokazi koji sa dovoljnom jasnoćom pokazuju da je navedena povreda ljudskih prava i sloboda moguća (vidi slučaj: ESLJP, *Vanek protiv Slovačke* presuda od 31. maja 2005. godine, aplikacija broj 53363/99), i ako činjenice u odnosu na koje se podnosi zahtev očigledno ne predstavljaju kršenje prava koje podnosilac navodi, tj. ako podnosilac nema "opravdan zahtev" (vidi slučaj: ESLJP, *Mezótúr-Tiszazugi Vizgazdálkodási Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, aplikacija broj 5503/02).
66. Kao rezime, Sud ceni da u sprovedenom postupku nema činjenica ili okolnosti koje bi na bilo koji način upućivale na to da su, u postupku pred redovnim sudovima, podnosiocu povređena ljudska prava ili slobode garantovane Ustavom ili EKLJP.
67. Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Sylá*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
68. Dakle, zahtev je, što se tiče žalbi u vezi sa prvom grupom postupka, nekompatibilan *ratione temporis* sa jurisdikcijom Suda, u skladu sa pravilom 36 (3) (g) Poslovnika.
69. Što se tiče žalbi u vezi sa drugom grupom postupka, zahtev je očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 36 (1) d) i (2) b) Poslovnika.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 47 Zakona i pravilima 36(1)d, 2 (b) i (3) (g) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 31. maja 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi